

II

Arratsez, euzkia iltean,
bertatik da edegi;
ta geroz al orogaitik,
ezin dau iñok itxi.

Baiña itargi burdian zut,
betarte mirriz da igaro,
sorgin baldar iduriko,
mulu-mulu erio.

Leiar ninia da lauso,
jzar zuria itzali:
len zabalik zan leioa
danbada utsean da itxi.

ARADERA

Naiz-ta ardiak marraztu
Urkiola aizetsuan,
epel naiz ozkirri,
artzain abillen, gazte,
esan eidak garbi:
Anboto'ri bizkarka,
Larrano baiño len,
Asuntza'n bedar leuna
ardiak ez daben.

Giñarre, azki, ote,
an ba-dok ugari,
zenbat-nai asetzeko
ardi, bildots ta aari.
Liliak be naikoa
urre ta minbera;
danetan begikoen
nok ez aradera?

Naiz-ta ardiak marraztu
ta ik oinpean zapal,
larre lora usaintsua
beti eder, apal.
Gotzon egoz abil, ba,
ene artzain gazte;
ez egidak oinpean
loitu larre-lore.

Lo kuluxka ba-dagik
bazkari ostean,
or daukak esku zuri
jre jagonean.

Urrin ba-dok iñoizka
ames eio-arri,
ur yagok zelai lore
biotz alaigarri.

Bildotsak janez gero
aren ostoz azi,
ordekan darie gauze
arnas usain ezti.
Ta iri, etxeratzean,
andreak itauna:
—«Nundik dok, maitea,
dakarran usaiña?»

* * *

Gotzon egoz abil, ba,
ene artzain mazal;
ez egidak oinpean
aradera zapal.